

LA HONORATA.

PERIÓDICH CATALANISTA HUMORÍSTICH IL-LUSTRAT

SATÍRICH Y LITERARI

Tocarà al menos un cop cada setmana

VAL PER TOT ARREU 2 QUARTOS

NÚMEROS ATRASSATS 4 QUARTOS

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

Lleona, 4, pis primer, (haixant del cél).

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona 10 rals trimestre.
Estranger: 20 rals.

¡LO REY HA MORT!

Lo Rey D. Alfonso XII ha deixat de existir lo dia 25 de Novembre de 1885.

Davant de la mort, totes las rancúnias s'olvidan y tots los afectes se sommouhen.

Nosaltres, per la nostre especial condició dintre de las lleys de la premsa, no podem fer sino donar compte del solemne succés que comou a tota la nació.

No obstant, som ciutadans espanyols y com á tals debem desitjar que la situació crítica á que 'ls sucesos nos han dut, tingui una solució que satisfassi á tothom.

Las foras vivas del país, no dehuen aturarse, ni la opinió pública deu discorrer extraviada buscant lo port á que la nau espanyola necessita arredossarse.

Després d'una época en que la peste delmava nostras familias, paralísant la activitat de nostre comers y de nostra industria, nos convé un período de pau y tranquilítat que mes ó menos solit comensavam á disfrutar euan la mort del Monarca ha vingut á remoureho tot.

Nosaltres desitjem pera la nació espanyola, lo que més convé pera sa prosperitat, pero sí que anatematísarem al partit que sense tenir rahó d'esser vinga á torbar los travalls de reconstitució, interromputs per un moment, lo precís pera escriure un nom en lo llibre de la historia y esborrarlo de la pissarra de la vida.

La HONORATA plora al home y recorda al Rey.

MISTERIS DEL COR

Passejantme l'altre dia pel Parch, vegí una parella asseguda en un banch situat en un dels llochs mes solitaris y casi ocult entre la frondositat dels arbres.

Era cap al tart d'un dia seré, l'hora mes bonica pera exaltar á dos corts enamorats.

Mogut per la curiositat vaig acostarmhi, y al sentir mos passos s'aixecaren y fugiren com dos aucells sorpresos per la presencia del que va á torbar la soletat del bosch.

Al arribar al banch m'hi asseguí, com desitjós d'aspirar l'ayre misteriosament carregat d'emanacions amorosas, que havia d'haver deixat la parella enamorada.

Sol allí ab mos pensaments, fills d'una anyoransa que

mes aviat semblava enveja, va eridarme l'atenció un petit plech que s'trobava al peu del banch.

Després de cullirlo vaig desferlo y 'n sortiren las tres cartas que á continuació copio, suprimint las firmas, llegintlas á la esmortuhida claror del últim sospir del dia.

Diuehn aixís:

UN CASAT Á UN SOLTER.

Amich meu: estich que no sé qué 'm passa. Tinch dintre 'l cap una nuvolada que han produhit los vapors del meu cor inflammat per dos amors que lluytan desesperadament. He vist una dona com may l'he somniada, y me 'n he enamorat, y lo mes trist de tot es que ella 'm correspon. Do balco á balco m'espera. Jo no sé qu'es encara, y ella no sab qui só. Ignora per lo tant que jo sia casat. Jo puch respondre de que ella es soltera.

Me tens donchs que no sé qué fer. ¿Fingiré als seus ulls trobarme lliure, alentant las ilusions que ja l'atormentan? ¿Li confessaré la meua situació destruhint sas esperansas? ¿Arrostraré jo las consecuencias terribles d'omplir de fel lo cor de la meua dona llegítima que m'estima y á qui jo adoro y respecto?

¡Ah! per qué hi ha foch en los ulls, y mel en lo sonriure y atraccions en las bellas formas d'aquesta dona, que per casualitat s'ha posat devant meu, ab lo seu cor lo suficient sensible pera correspondré!

Digam, amich volgut, tú que tindrás serenitat pera aconsellarme, qué es lo que dech fer, pera no causar la infelicitat de cap de las duas donas que m'estiman, ni véurem jo fet protagonista d'un drama trágich!

Y no duptis que si casat ab la que avuy m'exalta ha gués vist á la que ja es meua, l'hauria estimada de la mateixa manera que ara la estimo, trobantme en lo mateix conflicte que 'm desespera.

A la ab que avuy me lligan llassos indisolubles, no puch ni dech oblidarla. A la que sens dupte accediria á mos desitjos, no puch ni dech amargarli tota la seva vida, que ara comensa en mitj del esplet de la mes hermosa juventut.

Faltar á l'una, es robarli la ditxa: faltar á l'altra, es trossejarli 'l cor. Y ab quin dret m'haig de convertir jo en butxi de dos sers que no han comés altre delicté que estimarme?

Si 'l mon no s'esperverés, fingint escandalisarse, d'aquestas situacions, en las que ara jo 'm trobo; si la dona no volgués per ella sola la possessió d'un cor que podria fer la felicitat d'una altra al mateix temps que fa la seva, molt prompte jo resoldria 'l conflicte.

Si sobreposantme á ma passió, conseguís que ma velhina m'olvidés fent lo sacrifici de sustréurem á sas miradas, amagantme ahont no pogués arribar son sonriure, creu, amich meu, que ho faria. ¿Pero esborrará ella del seu cor la sagnant petjada que li he estampat al trobarnos cara á cara sense buscarnos, per casualitat? No, no m'olvidará: ho he llegit en sos ulls, que m'abrusan, ho he comprés en la seva insistencia d'enamorada.

Ja veus mon conflicte. Ajudam á trobar una solució que 'm lliuri d'aquesta batalla del amor, del deber y de la honra, de la que de persistir y desenrotllarse, n'ha de resultar que l'abisme de la desesperació y de la bojeria nos engoli á tots.

LO SOLTER AL CASAT.

Pobre amich meu: comprench y deploro ta situació. No vull exasperarte contra mi, donante los consells que 'm demanas. Atribueixo mes lo teu conflicte al instint de la naturalesa, que ha fet impresionable y sensible lo teu cor que expontáneament se deixa dominar per tot lo bell, que no pas á la depravació de ton carácter y á la expansió de

sentiments infames, que res respectan, y que sé verament que en tú no hi germinan.

He reflexionat sobre lo que 't passa; vos he compadescut á tú, á la teua dona y á l'altra y m'ha ocoregut una solució.

Si aquesta pobra criatura, aquesta extraordinaria belle-sa, es tal com tú me la fas comprendre, ¿vols que jo me 'n enamori, esborrantli l'amor que per tú sent ab lo que jo li inspiro, lo qual no dupto conseguir, y sia després davant de Deu y dels homes la meua esposa? Jo soch lliure, jo soch sols lo responsable de mas accions, y es tan profunda l'amistat que m'uneix á tú, que 'm veig ab prou foras pera dur á cap lo sacrifici que t'indico.

D'aquesta manera vos salvareu vosaltres, y jo sortiré d'aqueix aburrimient que pesa sobre ma juventut, d'ensá que la fredor de la indiferencia ha apagat lo caliu de mas emocions.

Jo necessito alguna cosa extraordinaria pera conmourer, y tú en millor hora no podias proporcionarmela. ¿Aceptas?

LO CASAT AL SOLTER.

De cap manera. No podrás may figurarte l'odi que has encés en mon pit. La solució que 'm presentas, lo meu cor la rebutxa. Tú has acabat de tornarme boig per ella.

¡Ah! Si al que 'm deshonorés lo mataria, al que solzament donés una mirada d'amor á aquella dona, li engegaria un tiro!

Perdona, amich meu, aquest arrebató. La gelosia 'm cega. De tú solzament no puch tenirne. E's lo que vullgas, pero salvans á tots.

Després de llegidas volguí trobar á la enamorada parella, pero ja las sombras de la nit s'havian estés per sobre la terra, quedant tot com tancat dintre una urna funeraria.

Desde allavors no 'm puch treure del cap aquesta pregunta: ¿Ell, era 'l marit ó l'amich?

SIMON ALSINA Y CLOS.

BRINDIS

A UN AMICH MEU.

Santa amistat benivolguda,
dols conhort de mos afanyes;
tú ets delitosa beguda
que apagas mos desenganys.
Oh, amich meu! de nit y dia
esmento aquesta amistat
que mos pesars alivia:
sens ella abatut viuria
no trobant en lloch comiat.

Som companys dés l'infantesa,
som companys de joventut;
brindém, donchs, per sa fermesa

y beguém per la puresa
de la santa gratitut.

Quan finida la jornada
vinch á conversar al tí,
passém joyosa vetllada
com no la passa ningú;
parlém de tas venturosas
y nobles aspiracions,
y las horas pressurosas
van passant; qué delitosas
son nostras conversacions!

Som companys... etc., etc.

Dels ensomnis de poesia
que fan glatir nostre pit
ne parlem ab alegria,
ab greu y amorós delit.
Quan las penas de la vida
lo meu cor han destrossat,
en tú he trobat acullida
y ton ánima enternida
junt ab la meua ha plorat

Som companys... etc., etc.

Oh amich meu! de nit y dia
esmento nostra amistat,
sens ella abatut viuria
no trobant en lloch comiat.
Jo t'juro vetllar per ella
fins y á la hora de la mort,
puig sé que al finir ma estrella
tú m' dirás á cau d' orella:
adéu! germá del meu cor!

Som companys d' infantesa,
som companys de joventut;
brindem donchs per sa fermesa
y beguém per la puresa
de la santa gratitut.

J. BLANCH Y ROMANÍ.

LA VIDA DEL CAMP

Moltas de families hi ha
que quan apunta l' estiu
van á fora, com se diu
vulgarment per disfruta.
Y al sortir de Barcelona
que es centre de distraccions,
al primer estigan bons
se li mareja la dona.
De la manera mes mal
la retorna com ell pot,
y arriba á Cabrils ó á Olot
que per lo cas es igual.
Y al se al lloch predestinat
travessant boscos en dins
y marges y mals camins
troba sa felicitat.
Encaixa ab los masovés,
dels pagesos reb visitas,
parlan de cols, de cullitas,
de camps, vinyas y res mes.
Arriba al vespre per fi
cansat del viatge y parla,
y per pogué descansá
se fica l' llit per dormi.
Moventse ab deu mil ardis
dintre l' llit dur que fa pont,
no pot agafar la son
entre pussas y mosquits.
Quan ja son á l' endemá,
no pot sortir entre dia,
perque l' sol lo cremaria
de tanta calor que fa.
Encar que fos ab molestia
al vespre aniria al bosch,
pero no que es massa fosc
y pot trobá alguna bestia.
A taula s' posa á diná
y per mes que sembli broma,
de tantas moscas, pobre home
no pot arribá á menjá.
La única distracció,
es ab sa mullé y sa filla,
jugá l' solo, á bescambrilla,
la mona y beure ab porró.
Aixís passa l' hora... y riu
fent la broma ab los pagesos,
mentres transcorren los mesos
calurosos del estiu.
Y quan s' entorna á ciutat,
(entre penas y fatichs)
diu á tots los seus amichs:
¡Ja us dich jo que he disfrutat!

M. FIGUEROA ALDROFEU.
Vilafranca del Panadés 1885.

LO DESTINO

Velsiaquí una cosa, que francament no hi crech, ni
comprenci com hi ha gent que hi cregui.
Si jo tingués la convicció que tot lo que 'm passa 'm té
de succehir, tenen per segur que seria d' aquells que espe-
raria que vinguessin. ¿Jo m' amolinaria tant? ¿Jo correria

com un que sempre té tart, per aquets carrers de Barce-
lona, sense veure á ningú, preocupat per la idea que 'm fa
mourre? Ah! no, no.

Sortiria de casa ab tota catxassa, me 'n aniria cap allá
ahont la corrent me portés y per últim, no faria res que
no fos trobando al meu pas. Lo destino ja s' encarregaria
de tot, á no ser que 'm tingués decretat morirme de fam,
pero al menos seria sense cansaments ni amohinos. Vostés
potser dirán que de fam no m' hi moriria, perque avuy un
demá un altre, ja hi hauria que 'm donaria un plat d' es-
cudella pera menjar y las deixas d' algun vestit usat ó d'
un mort per presentarme al públich... Aixó fora també,
perque l' destino d' aquellas personas seria afavorirme.
Es dir, que aquesta influencia misteriosa, que en cas de
ser, seria, tindria preparat que l' dia 30 de Setembre, per
exemple, un que per aquella lley fora conegut meu, estre-
naria un vestit de mitj temps, que li hauria fet un sastre,
nascut ja pera serho, y á mi 'm donaria lo trajo d' estiu,
que jo estaria destinat á durlo al hivern.

Ara vagin vostés mateixos lligant caps, y veuran que si
l' destino fos veritat, no seriam mes que uns autómats
que 'ns mouriam sols perque 'ns farien bellugar.

Y jo ab aixó no m' hi vull ni m' hi puch avenir.
Nosaltres, hem vingut al mon perque si. No hi ha mes
rahó que aquesta.

Tot lo que succeheix, per obra y gracia de nosaltres
mateixos, no es altre cosa que l' desitj de poder disfrutar
mes bé y comodament de tot lo que la naturalesa ja per
ella mateixa ja pels nostres esforços produheix.

Aném, donchs, pel mon adelerats los que no tenim prou
foras para sobreposarnos als altres, buscant lo que prou
trobariam si sapiguessim buscarho be.

Y creguin que jo sent lo que só, tinch l' orgull de dir
que tot m' ho he guanyat, y no 'm queixo, perque si havia
de doldrem d' algú seria de mi mateix.

Ja poden venir aquells aucells á treurem la planeta
á tiros de canó de fira, y las gitanas dihentme: *Resulao,
¿quieres que te diga la buenaventura?* La gent, ja ho veig,
necessita viurer ab la esquena dreta y ells mateixos son la
negació de lo que diuen y fan. Lo destino fora una cosa
tan misteriosa, que á ningú confiaria sos secrets, y molt
menos á personas que si poden los hi farán fonedis lo gat,
pera guisarho ab disfressa de cunill.

Quan un hom cau daltax d' un marge ó ensopega á peu
pla trencantse un bras ó una cama, pera no dirli ahont
tenia l' ulls que aixís ha pres mal, ne donan la culpa al
destino dihent que aquella desgracia era la seva planeta.
¡Ah! si aixís fos, velsiaquí t' ts los actes heroichs, totas
las grans virtuts per terra; allavors no s' hauria de pre-
miar ni recompensar á ningú pera haver fet cosas extraor-
dinarias, perque no las farien pas per abnegació ni ab ex-
pontaneitat, sino perque aixís los hi faria fer la planeta.

Quan algú s' mor, ja poden contar que no es pas per tal
ó qual cansa: mor perque lo seu destino aixís ho tenia
preparat: de manera que l' destino s' complau en deixar á
la miseria á una viuda ab sis ó set criaturas; que si be ho
reparan, sembla que la planeta dels pobres es ser fecun-
dos, voltantse de quixalla ells que no la poden mantenir.

La justicia tindria rahó de ser si haviam de creurer en
aquesta fantasia de la Providencia, en tenirmos á tots
apuntats en un llibre, dihent á l' un, tú á las deu fumarás
un cigarro: tú, á las onze, robarás un relloj: tú, á las set,
enganyarás á aquella minyona: tú á la una de la nit per-
drás á la ruleta los quartos que t' quedarán pera sopar?

No, senyors, la justicia seria allavors la mes grans de las
ingratituds, lo mes injust del mon, perque lo castigar á un
assessi que obraria impulsat per la forsa del destino, seria
sobreposarse al que aixís ho hauria decretat, que essent
Deu, fora com alló que diuen, ser mes realista que l' rey.

¿Sens dupte 'm dirán que lo destino dels jutjes y del
butxi, fora ser aixó? No 'm vinguin pas ab semblants sor-
tidas, perque seria capes de plantarlos punt en blanch.

Aquí nos hem posat pera dir cosas útils y no pera per-
dre l' temps en sortidas de peu de banch. No hi ha res
que 'm cremi mes, que quan discuteixo ab un capellá,
que quan se veu perdut desseguida 'm preguntí si tinch fé.
—No senyor, que no 'n tinch! li responch.—Donchs no
puch disputar ab vosté, allavors me contesta. Aixís si que
l' has ben guanyada! penso jo hoy deixantlo per poca solta.

Y ara que parlo de capellans ve be un cas pera acabar
aquest article.

Va morirse un parent meu, molt rich, d' una cayguda
de cavall lo dia dels Tres toms, reparin be lo dia: ningú de
la familia se recordava de funerals ni de res, quan ve un
senyor sacerdot, tot escamat, dihetnos que si no feyam dir
un be al nostre parent, de segü que la seva ánima patiria
per tota la eternitat.

—¿Donchs, ahont creu que será, en aquestas horas, ja
que fa quinze dias que falta?

—Jo li diré, com ell era un senyor carregat de vanitat
per la riqueza que tenia, naturalment, va fer mérits en
vida, y aixís debia ser sa planeta, pera anar al infern.

—Si es aixís, vaig exclamar jo, es inútil ferli dir cap
missa ni ofici, fora gastar diners en va. Si la seva planeta
es anar al infern, no 'n treurém res, perque segons vostés
mateixos, del regne den Pere Botero no 'n surten may
mes los que hi entran y del cel, tampoch...

¿Qué vaig haver dit! Si me 'n va tirar de malediccions...

Mes las callo per decencia á la classe á que pertencia.

Veuen, aquesta es un altra gent que la planeta los hi té
destinat la explotació de las flaquesas de cervell...

En fi, vaya, ja l' ho dit, no hi crech en lo destino, ni
comprenci que hi hagi qui hi cregui.

Pera mi l' millor y verdader destino es lo de ministre,
que son seixanta mil rals al any mentres exerceixen y
trenta mil quan están cessants.

LO NEGRE DE LA RIBA.

Recordan en lo número passat, alló que volia dir al pa-
nillo del Liceo, aquell rasca tripas que vol á l' Angela, de
que al costat de casa hi ha una Margarida garrella?
Donchs, fillets de Deu, lo seu pare, que es un home gros
que camina tot xaparro, volia matarme. Jo no sé d' ahont
va treure que un servidor de vostés era l' autor d' aquella
etzagallada: no l' diré mes sino que va eixir al balcó, un
moment que jo hi havia sortit pera veure dos gossos que
s' barallavan, y comensá á dirme tantas bestiesas, que la
gent del carrer fins s' aturaren á escoltarho, creyent que
eran los amos dels gossos y que 'ns disputavan perque l's
animals tenian rahons.

—Vull que ratifiqui, deya, amenassantme ab un test.

Jo vaig pendre l' partit de deixarho cridar y li vaig tirar
lo balcó pels nassos.

Ja l's dich jo que estich ben embolicat. Al empendrem
l' encàrrech de fer las revistas pensava tenir d' havérmelas
algun dia ab los comedians, pero veig que no son ells los
agraviats, sino l's que no hi tenen res que veure. Fins m'
he quedat tres ó quatre vespres á casa, per por de que l'
valiente m' esperes á la nit, pero lo dillun: á las deu la
dona me va dir que l' sentia roncar, puig sols separa l' un
pis del altre, un embá de mahó de cairell, y aixó va ani-
marne pera sortir lo dimars, y per ara, gracias á Deu, en-
cara estich senser.

Vostés deuen pensar, ves que 'ns explica aquest! Ja te-
nen rahó, pero qué volen que l's digui si l's teatros donan
tan poca materia pera parlar d' ells?

En Calvo, ja sabem que ho fa com cap mes actor puga
citar, y naturalment que la seva companyia, no deixa de
péndrel per exemple.

Lo teatro Catalá segueix veyentse favorecut per escu-
llida concurrencia que no s' cansa d' aplaudir als senyors
Soler y Molas Casas, que están d' alló mes contents dels
actores que l's hi desempenyan com millor no s' pot desit-
jar las obras *La ratlla dreta* y *La ratlla torta*.

Del Liceo no cal parlarne, perque van entretenintse ab
las óperas de factura vella.

Ara anuncian que vindrá á donar vuit funcions en Ta-
magnó, aquell minyonás com una torra, ab un garrot de
bras mes groixut que la veu d' un baix, que sembla que
avuy es ja una celebritat, cosa que fa creure que deu ha-
ver adelantat molt d' ensá que no l' hem vist.

Quan llegiran aquestas ratllas, de segur que ja haurá
arribat lo senyor Pomé, que ja veurém quinas *pomas* nos
donará dirigint las óperas, en lo gran Teatro.

Al Ribas, la única novetat que donaren al públich, fou
dilluns passat, que varen fer tot d' una pessa ó sia sense
respirar, *Don Juan Tenorio*, primera, segona y tercera
part. Va ser lo que avans se 'n deya un benefici pel pú-
blich, com fevan en lo Circo Barcelonés en la época del
seu apogeo. Ven, á mi 'm sembla que fer una cosa semblant
cada dilluns no l's hi aniria gens malament. Aixó es una
observació que li faig, senyora empresa, pero vosté sabrá
lo que li convé: potsé al senyor Riutort no li agradaria
prodigarse tant.

A Novetats, com sempre, dramas de sensació, y res mes,
en que 'n Tutau y la Mena s' hi fan aplaudir, sense olvidar
lo públich als demés actors. Aixó sí, d' estrenos no 'n vul-
guin mes, pero aixó de fer cinch ó sis vegadas una obra
no deu agradar gavre als autors.

Las sarsuelas del Tivoli y del Bon Retiro, segueixen com
sempre. En Torres en lo segon y en Colomé y en Pala en
lo primer, fan riure molt á la concurrencia, que sols pot
dirse que es numerosa los diumenges: los demés dias, mitja
figa y mitj rahin.

En lo Circo Ecuestre han debutat uns americans, que
han sigut molt ben rebuts.

Vostés deuen pensar, avuy aquest home no 'ns parla
de l' Angela. Es perque aquesta setmana ha tingut de
vetllar y per aixó no m' ha acompanyat cap dia. No s' es-
pantin que tot vindrá per sos passos contats. Estém prò-
xims á un succés important y, en fi, deixinlo anar, ja ho
sentiran á dir.

BERNAT PESCAIRE.

La Redacció de LA HONORATA, d' ara en davant será
en lo carrer de la Lleona, número 4, primer pis baixant
del cel.

Poden venirhi quan vulguin que sempre serán ben re-
buts. Allí tenen una casa á la seva disposició.

Diuen que en Savalls ha mort en Niza. Vetaquí un
home que per defensar la religió ha fet tantas victimas
que duptém que Deu l' hagi perdonat.

Hi ha un senyor, segons hem sentit dir, que té un pro-
jecte, ab tots los cálculs corresponents, pera arrasar la
montanya de Montjuich.

Algú se 'n riurà, pero nosaltres nos dolém de no ser nort-
americans.

Lo senyor Manel Pau, que té una casa de banca á Pa-
s, ofereix com á premi para 'ls Jochs Florals vinents,
centas cinquanta pessetas, al que presenti los cinch
monólechs millors.

A preu de romanso, que diguém.

Digui, senyor Manel Pau, en cas de sapiguerlos fer, los
scriuria vusté per cinquanta duros?

Tingui en compte, que fer monólechs no es fer llonguets.
A no ser que 'ls vulgui pera fer sombras, com aquelles
de la plassa del Rey.

Ja ve l' hivern, ja dels arbres
las fullas s' emporta 'l vent:
mal temps pels que abrichs no tenen
y per los tisichs molt mes.

Qui que la música que ha escrit lo senyor Gimenez pera
comedia de màgia que diumenge 's posará tarde y nit
teatro Espanyol, es molt bona.

De manera que será una delicia veure *El Infierno*, que'
ja saben, aixís s' anomena la obra.

Ames, s' han fet pera presentarla ab tots los ets y uts,
pels y decoracions novas, y fins s' ha escrit tota en vers.
Allí ja venen localitats en contaduría; no 's descuidin
ells, si volen seure.

Passaple la senyoreta Coello, dama jove del teatro Es-
panyol, farà son benefici posant en escena lo drama *El*
Collo de San Alberto, dirigit per don Vicens Miquel, y
mant la pessa *Ignocents* de don Joseph Maria Pous.
Hi jugo qualsevol cosa que donadas las simpatias de
gosa la senyoreta Coello, lo teatro será ple. Sentiria
vivocarme.

En los diaris trobém una noticia d' aquelles que 'ns
can, y es que 'l senyor Serrano Casanova ja ha fet
rega dels doscents mil rals al Ajuntament de Barcelona
que complerta aquesta formalitat, ja 's podrán comensar
obras pera la Exposició universal que s' obrirà en Bar-
celona en 1887.

Animo, donchs y avant! LA HONORATA ofereix sos ser-
als senyor Serrano Casanova per tot lo que siga útil.
any disposi.

Lo diari de 'n Brusi l' altre dia deya que 'l rey havia
gut un atach de *difteria* (garrotillo) en lloch de dir de
mea, y es que la Redacció ja no debia sapiguer lo que
passava.

Que 'n deuen fer de càlculs. Mentres los hi surtin be
rav!

En casa en l'arés varem veure un busto de barro ab un
ero que diu *vendido*.

No sabém per qué. Per mes que ho mirarem no ho
uerem veure.

També hi ha un quadro, que sembla fet de cotó fluix de
ments colors.

Vollessen un camí que penetra en un bosch, y al pintor
la sortit un agombolament de vert, qu' hi ni hauria
pera pintar un catre y una regadora.

Perqué gandul se criava
preguntavan al Ambrós,
y 'l fulano contestava
que la vida li pesava,
convenintli ja 'l repós.

Qui que corren bitllets de banch falsos, de vinticinch
letas, de la emissió de 1884.

Donchs si son falsos, no son de vinticinch pessetas, sino
ap.

També un periódich diu que sembla que circulan mit-
llos falsos, que imitan los legitims de Fernando VII,
menats resellats, ab la fetxa de 1821.

Dir, donchs, que *sembla*? lo diari no n' está segur?
heu que l' autor de la gacetilla ó no enten la moneda,
s tracta ab los mitjos duros.

La noticia aixís ó s' assegura ó no 's dona. Perque
cosas nos semblan...

Enteném perque *El Diluvio* fa notar que entre la
ada que fou á rebre al senyor Ferratjes á Granollers
ria mes de duas mil donas.

Després diu que l' obsequiaren ab un dinar que hi con-
gueren quatrecentos comensals y *La Renaixensa* diu
ols n' hi havia cent cinquanta. ¿En qué quedém?
reixis aixó perque es molt necessari. A mes que se-
explica lo diari de la plassa Real lo senyor Ferratjes

fou proclamat diputat vitalici per los que varen dinar y
creyém nosaltres que aquesta discordancia de número no
agradará molt al obsequiat, ni al fondista.

Aixó també pot demostrar que dels dos corresponsals
l' un debia menjar molt y l' altre poch. Y naturalment,
quan un home queda tip es capás de contarho tot al do-
ble y lo que proba mes que debia esser aixís, es que com
ja hem dit, lo primer corresposnal citat se va fixar en las
duas mil donas.

Está clar, vagin lligant caps, un bon dinar, veure qua-
tracentas personas ahont diuhien que sols n' hi havia cent
cinquanta y fixarse en las donas... ¡Ah! tronera.

Ja deuen estar enterats de la solució que ha tingut lo
miracle.

Lo mes bo de tot es haver nombrat á tanta gent sàbia
pera dilucidarho, y sortir ab que tot fou una *manganilla*!
Vaya, que ja no hi ha mes que veure.

En Tudury se 'ns ne va á Madrid.

Aixís ho ha dit ell mateix en un remitit que llegirem en
un diari. Pero á la *cuenta* segons se despenia del fondo
d' aquest document, lo que manifestava aquell senyor, es
que no té diners pera anarhi y 'n demana.

Jo fos d' ell, pera fer mes lo paper de redemptor de la
humanitat hi aniria á peu y predicant. Lo mateix que feya
Jesucrist pera anar pel mon.

Sino que ja estém segurs que á n' ell no 'l sacrificarian.

A Gracia pegan als periodistas, y vegin si ho fan ab tot
l' aparato, que fins l' Ajuntament aixeca la sessió y fan
deixar al públich los parayguas, los bastons, etzétera, á la
porta del saló del Consistori.

Al menos si 'ns pegan es ab totas las formalitats. Gra-
cias, senyor Perez Crespo, per las atencions que li mereix
la premsa. Lo dia del seu sant ja li regalarém un altar,
pera que l' adorin los conservadors, y li fassin llum y tot.

Aviat se veurá voltat d' ex-votos de periodistas desca-
labrats.

Sembla que á Valencia fan com á Barcelona.
Allí aixecan una estatua al rey en Jaume, y li succeheix
lo mateix que á la del Colon d' aquí.

No hi ha quartos.

¡Ah si fossin en Lopez y Lopez!

Ja matan porch. Cuidado ab las equivocacions.

La doncella Leonor
desd' que xicot s' ha buscat,
son estat es delicat
mes no deu ser per l' amor,
puig parlant de sa salut
diu la gent que la coneix:
—Aquesta noya pateix
perque té poca virtut.

Ja s' ha inaugurat lo poble de Ventas de Zafarraya que
's va enfonzá á causa dels terremotos del any passat.

Fins aquí no hi ha res particular, que diguém, pero lo
extraordinari es que ara ja no 's diu aquell nom, sino
Nueva Habana, y dihem que es extraordinari per la gran
revolució que aixó causa, puig s' haurán de reformar ma-
pas, dictionaris geográfichs y geografias.

¡Oh! y que 'ls nats allí, ja no serán fills de Ventas de
Zafarraya sino de Nueva Habana.

¡Quín zafarrancho!

Diu un diari, tal com sona:

«Dice un colega que los compradores y vendedores del
mercado del Borne se quejan de que en cuanto caen cua-
tro gotas, no hay manera de guardarse de ellas, y cuando
la lluvia es regular, se convierten en canalones.»

De lo qual se dedueix que quan plou los compradors
y venedors se converteixen en canalones.

¿Que riuen? Donchs no riguin, que aixís se despren del
suelto: y sino que s' expliquin mes clar.

Trobém acertat lo que fan en los teatros extrangers, de
pregar á las senyoras que seuhien en la platea, que deixin
los sombreros á la guarda-ropia.

Seria convenient que en los de Barcelona s' establís
aqueixa costum, perque 'l que s' ensopega á seure darrera
d' una d' aquestas torres que nostras damas se posan al
cap, ja pot dir que no veu comedia.

Si no ho fem aixís, aviat se 'ns posarán las calsas y tot.
Jo m' hi vaig trobar l' altre dia y 'l coll encara 'm fa mal.

Ha sigut traduht al italiá y al alemany lo poema del
reverent don Jascinto Verdager *L' Atlántida*.

Un senyor molt de broma, ab eix motiu, preguntava
quan lo traduirián al catalá que ara 's parla, perque «jo,

deya, no 'l puch llegir sense l' auxili del dictionari.»

Un poeta de *les es* que ho sentia va caure en basca.

Vostés ja saben que en lo article «¡Miracle!» del número
passat hi ha una quarteta castellana. Donchs aixís com lo
primer vers diu:

Santa que de higuera fuerte

deu dir:

Santo que de higuera fuiste.

Creyém, com diuen los diaris en casos semblants, que
nostres lectors ab lo seu bon criteri ja ho corretjirian, y
sino ara 'ls ho fem notar

També sota las duas E E del geroglífich hi faltava una
I, cosa que deu haver fet tornar micos á mes de quatre
aficionats que no hi trobarian lo compte ó mes ben dit la
solució.

No sabém si 'ns agraíran aquestas correccions, pero á
lo menos dispénsennos las erradas.

Un avaro deya á un pródich:

—Créume, home. Viu com jo.

—Ja hi viuré quan sigui pobre. Per viure com tú, no
necessito estalviar.

Preguntaba un curandero á un recader del poble:
—¿Ja van portar la medicina que vaig donarvos, á ca
'n Mateu?

—Sí,—respongué 'l recader—ja li vaig dur, y ja l' han
presa.

—¿Ja l' han presa? ¿Com ho sabeu?

—Perqué avuy he vist als de ca 'n Mateu que portaban
dol.

—Que no vens á l' enterro del pobre D. Francisco?

—¿Jo? De cap manera. No vindrá pas ell al men.

A LO INSERTAT EN LO NUMERO ANTERIOR.

XARADA.—Pescadora.

ROMBO.—

M
C A P
M A T E U
P E U
U

GEROGLÍFICH.—Per sabicasas los sabis.

ESPLICACIÓ DEL GRABAT

- 1 Quan naixém tots som iguals
tan carlins com federals.
- 2 Aquesta sense dir mots
sab cosas brutas de tots.
- 3 Tan aviat fá un pató
com dona un cop de bastó.
- 4 Va y ve del carrer d' en Roca
y á tots los homes tres toca.
- 5 Un corrido de calibre
dels de davant de can Llibre.
- 6 Dona, ella sola, recreo
als concurrents al Liceo.
- 7 Ab eix posat de taró
també sab mullá 'l carbó.
- 8 Pel carrer del Hospital
bessa sa gracia y sa sal.
- 9 No necesita casarse
per estimá y recrearse.
- 10 Va comensar per ser gat
y ara es un patró acabat.
- 11 S' ha fet fortuna molt bella
venent clavells y canyella.
- 12 Majordona te un valor
que vol dir *dona major*.
- 13 Ab mes vicis que virtuts
es l' orácul dels llanuts.
- 14 Se posa la barretina
quant la pátria li diu ¡Vina!
- 15 Es lo test dels pensaments
que han assecat tots los vents.

Estampa de Redondo y Xumetra, Tallers, 51-53.

Los CAPS, per Escaler

L' explicació á la página 3

Ayuntamiento de Madrid